

Պարույր Սևակ

Անցած սերերը

-Իմ սերերն անցած...
Նախ՝ նորի՛ց ասեմ,
Որ սերը չունի շարունակություն,
Այլ միայն սկի՛զբ,
Որ չի՛ կրկնվում,
Ինչպես... ծննդյան եզակի օրը:
Եվ հետո... հետո՝
Որքան էլ ջանանք ու ձգտենք սիրել՝
Երբեք ավելին չե՛նք ունենալու,
Ինչպես չի լինում... ավելորդ ատամ:
Միրո համեմատ
Թիվն ատամների շա՞տ ես համարում:
Բայց մի՛ մոռացիր, որ ես, ճիշտն ասած,
Դեռ չեմ բաժանվել ո՛չ մի սիրածից.
Իրենք են փոխել անուններն իրենց,
Կերպարանքն իրենց,
Իրենց հասակը,
Իրենց տարիքը,
Սակայն ո՛չ իրենց:
Եվ ի՛նչ փոխել են՝ իրե՛նք են փոխել,
Իրե՛նք, ո՛չ թե ես,-

Այս մի՛ նոռացիր:

Եվ գուր մի՛ հարցրու,

Թե ո՞րն է եղել իմ ամենամեծ սերը:

Մի՛ հարցրու:

Սերերը, սե՛ր իմ,

Եթե մինչև իսկ անհավասար են՝

Անհավասար են, ինչպես... մատները.

Ո՞ր մատդ կտրես՝

Պիտի շատ ցավի կամ պակաս ցավի:

Էլ ի՞նչ ամենա...

Այս այս ամենա-ն...

Իսկ երբևիցե չե՞ս խելագարվել գեթ այն աստիճան,

Որ հանկարծ մի օր լրջորեն խորհես,

Թե դժբախտության մեր զգացումը

Գալիս է հենց այդ... այդ ամենա-ից.

Անձանոթ է դա ո՛չ միայն բույսին,

Այլև կենդանո՛ւն,

Ապուշի՛ն նաև,

Եվ սրանք իրենց... դժբախտ չե՛ն զգում...

Ամենա չկա՛:

Վատ ու լավ կա լոկ:

Ու եթե սեր է՝

Էլ ի՞նչ վատ, ինչպե՞ս,

Ու եթե սեր է՝

Էլ ի՞նչ ամենա...

-Իսկ անցած սերերն, ի՛նչ է, չեն մեռնում:

Իսկ եթե նույնիսկ, աստված չարասցե, մեռնում են նրանք,

Դարձյա՛լ ապրում են մեր տարողունակ հիշողության մեջ,

Ինչպես մեր... մեռած երեխաները...

Ահավոր ցավը չե՛ն վերհիշեցնում:

Գրկի՛ր ինձ:

Մեղք եմ...

19.III.1964թ.

Դիլիջան